

Швець

Яків Щоголів

Пану чоботи він краяв
Та купця корив і лаяв:
"Взяв я в крамаря товару,
Щоб, як слід, пошити пару;
А лихий і вдіяв шкоду:
Зверху й чисто, а з-під споду,
Подивись, із'яну скільки...
Просто горе та і тільки!
Пан ні слова, в плате гроші;
Ший же чоботи хороші,
Та по моді, а без моди
Лучче ти й не край — та й годі!
Зараз він тобі і скаже:
"Що це ти подіяв, враже?
Як у ці я одягнуся,
То нікуди й не згоджуся!
Хочеш бути чоловіком,
Так іди прямцем за віком:
Люди он — що люблять, стало,
Щоб у тебе все блищало,
Щоб ти був увесь по моді;
А без моди — годі, годі!.."
Гей я сміху раз набрався,
Як узяв та поєднався
Черевички пані шити:
Ось поспробуй їй вгодити!
Каже: "Ший, голубчик, гарні;
Щоб, як є, були шикарні.
Це тобі не з каніфасу:
Ший із чистого атласу!"
Я пошив їй; пані вбула, —
Так, кажу, землі не вчула
Під собою, тиче гроші...
Що хороші — так хороші!
Стій же, дума, у хоромах
Удивлю моїх знайомих!
Коли це згодивши трішки,

Я іду у город пішки;
Бачу: пишні похорони,
Духовенство, цугом коні,
Свічі, півчі у киреях,
Гайдуки стирчать в лівреях
І з вінками мартопляси,
А позаду все коляси...
Коли ж я, як оглядівся,
Та на дроги подивився, —
На покійній невеличкі
Ті, що шив я, черевички!..
Оттаке! Уже й не хваста:
Вмерла пані — та і баста!"

1881

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.